

get efter de fra Invalideforsikringsraadet m. fl. modtagne Oplysninger anse det for muligt i de fleste Tilfælde at overvinde Vanskelighederne ved Forhandling med de paagældende, navnlig ved Fremhævelse af den Risiko for at falde andre til Byrde, som Invaliden udsætter sig for ved Undladelsen, og man forudsætter efter det foreliggende, at Administrationen under saadanne Forhandlinger vil kunne opnaa værdifuld Bistand hos den behandlende Læge, de kommunale Myndigheder o. a., hvis Udtalelser maa formodes at have Vægt overfor Invaliden.

I de — forventelig faa — Tilfælde, hvor det dog ikke lykkes at overbevise Invaliden og hans Omgivelser om Foranstaltningernes Nytte og Nødvendighed, vil Udvalget i første Række pege paa, at egentlige Tvangsmidler formentlig saa vidt muligt bør undgaaes, navnlig da Uddannelse, Oplæring m. v., i al Fald overfor en voksen Person, næppe lader sig gennemføre mod vedkommendes Vilje. Overfor de invalideforsikrede og Invalidereventynderne vil man derimod kunne anvende den i Invalideforsikringslovens § 23 (Folkeforsikringsforslagets § 60, Stk. 5) indeholdte Regel om Fortabelse af Retten til Invaliderevent, jfr. herom nedenfor. For saa vidt angaar ikke-forsikrede har man specielt haft Opmærksomheden henvendt paa den for Invalidebeskæftigelsessspørgsmaalet vigtigste Gruppe af disse, nemlig Børnene, og man har overvejet, om det ikke vil kunne siges at være en naturlig og logisk Konsekvens af hele Folkeforsikringsystemet at udelukke fra Forsikringen de Børn, hvis Forældre nægter at lade Børnene underkaste Helbredelsesforanstaltninger, Oplæring m. v. Man har imidlertid ment, at man i Stedet burde følge den af Folkeforsikringsforslagets § 63, Stk. 2, anviste Vej, hvorefter man kan henlede Værgeraadsinstitutionens Opmærksomhed paa Sagen. Og da man derhos maa mene, at Værgeraadsinstitutionen bør være forpligtet til at gribe ind overfor saadanne Tilfælde, om fornødent fratage Forældrene Forældremyndigheden, idet Undladelse af bedst muligt at ruste det invalide Barn til Kampen for Tilværelsen maa ligestilles med anden Tilsidesættelse af Forældrepligterne, har man ment ikke at burde foreslaa en Bestemmelse om Adgang til at udelukke de omhandlede Børn fra Forsikringen, selv om det indenfor Udvalget har været fremhævet, at en saadan Bestemmelse vilde være en logisk Konsekvens af den for disse Foranstaltninger til Grund liggende Forsikringstanke.

Arbejdsmaskiner og Starthjælp.

I det foregaaende er gentagende peget paa, at der maa ventes at ville forekomme Tilfælde, hvor Maalet for de arbejdsfremmende Bestræbelser maa rettes imod Invalidens Anbringelse i selvstændig Virksomhed, idet Invaliditetstilstanden hindrer Invaliden i at udfylde en Lønarbejdsstilling, men derimod meget vel tillader ham at udnytte sin Arbejdsevne under Forhold, hvor han selv kan bestemme Arbejdstempoet.

Selvom de Tilfælde, hvor selvstændig Virksomhed er den eneste eller den bedste Udvej, næppe tør paaregnes at ville blive særlig talrige, lægger Udvalget dog Vægt paa, at Hjælp til selvstændig Virksomhed kommer til at staa aaben i egnede Tilfælde, og man foreslaar derfor, at den allerede bestaaende Adgang paa dette Punkt udvides.

Ligesom ved de øvrige nævnte Foranstaltninger vil Hjælpens Omfang og Art afhænge af Forholdene i det enkelte Tilfælde. Man skal ikke komme ind paa en detailleret Angivelse af de forekommende Muligheder, men blot pege paa, at det tilstrækkelige og nødvendige Beløb — selvom det i enkelte Tilfælde maatte andrage ikke ubetydelige Summer — vil have Muligheden for at gøre Invaliden økonomisk uafhængig og befri det offentlige for Forsørgelsesudgifter.

Et enkelt Forhold finder man her Anledning til at fremhæve, — et Forhold som ogsaa har Betydning vedrørende det ovenfor nævnte Uddannelsesspørgsmaal — nemlig Forholdet til Ulykkesforsikringslovgivningen.